

Arrest

nr. 296 727 van 8 november 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt voor verzoeker, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 17 september 2020 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 28 september 2020 om internationale bescherming. Op 17 juni 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 20 juni 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Kunar (district Nari) op (...) 2004. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen.

In Afghanistan was u actief als geitenhoeder en moest u de geiten naar de bergen brengen, waar ze konden grazen. Op een dag werd u tegengehouden door drie leden van de Taliban, die u vroegen wie u was. Vier dagen later werd u een tweede keer door hen tegengehouden en ditmaal namen ze u mee naar hun leiders. Deze leiders vroegen u om informatie over de dorpingen. Ze vroegen wie voor de overheid werkzaam was. U gaf na aandringen zes namen op. De Taliban eisten dat u informatie over hen en andere dorpingen zou verzamelen en dit aan hen zou rapporteren. U moest de volgende dag terugkomen. U vertelde dit thuis aan uw vader, die u verbood om nog naar de bergen te gaan. U bleef nadien binnen in huis.

Drie dagen later kwamen de Taliban naar u thuis en vroegen aan uw vader waar u was. Uw vader zei hen dat u niet thuis was en verbood de Taliban het huis te betreden. U zat op dat moment nog steeds binnenshuis verstopt. Nadat de Taliban opnieuw waren vertrokken pleegden uw ouders en een oom overleg, en besloten dat het beter was dat u uit veiligheidsoverwegingen het dorp verliet. Dezelfde nacht verliet u met een smokkelaar het dorp en twee dagen later Afghanistan. U verliet Afghanistan ergens in de negende maand van 1398, wat overeenkomt met november/december 2019.

U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België, waar u aankwam op 28 september 2020 en dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming indiende.

Na uw vertrek uit Afghanistan kwamen de Taliban nog vier keer terug naar uw huis, op zoek naar u. Ze doorzochten daarbij enkele keren het huis, al weet u niet hoe dikwijls. Ook kwamen ze uw vader opzoeken in zijn winkel. Na de volledige overname van Afghanistan door de Taliban (augustus 2021) bleven de Taliban naar uw huis komen en zeiden ze daarbij ook dat uw broers bijna klaar waren om mee met hen strijd te gaan leveren.

U verklaart niet terug te kunnen keren naar Afghanistan, uit vrees voor de Taliban die u zouden vermoorden omdat u hun eisen niet ingewilligd hebt. Daarnaast zouden ze denken dat u alcohol dronk omdat u in een Westers land woonde.

Ter staving van uw verzoek legt u uw originele 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), een kopie van de 'taskara' van uw vader en een enveloppe neer waarmee deze documenten werden verstuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) kan namelijk geen geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten, waarvan de geloofwaardigheid wordt ondermijnd door tal van onlogische zaken.

U verklaart dat de Taliban u op een dag aanspraken in de bergen en u meenamen. Ze zouden van u namen hebben geëist van dorpingen die voor de overheid werkten en u zou hen hierop zes namen hebben gegeven. Ze vroegen u om meer informatie en ze eisten dat u de volgende dag naar hen zou terugkeren, zo niet zou u gestraft worden. U besloot hier niet op in te gaan en keerde niet meer terug naar

de Taliban, gaat u verder (CGVS, p.8 & 9). U besloot evenwel om thuis in het dorp te blijven wonen, een zeer merkwaardige vaststelling. Het ligt eerder in de lijn der verwachtingen dat iemand die de eisen van de Taliban zou weigeren, onmiddellijk op de vlucht zou slaan om zo represailles te vermijden. Uw verklaring als zou u toen niet gedacht hebben dat de Taliban het zo serieus gingen nemen, verbaast eens te meer gezien de kwalijke reputatie van deze organisatie. U verklaart dat drie dagen later de Taliban naar uw huis kwamen om u te zoeken, u verstopte zich binnenshuis, doch liet uw vader hen niet binnenkomen (CGVS, p.10). Dat uw vader simpelweg de toegang tot het huis kon weigeren ten aanzien van leden van de beruchtste terroristische organisatie van Afghanistan, en zij hierna simpelweg vertrokken zonder enig aandringen of enige vorm van vergelding hiervoor, is opnieuw absoluut niet het gedrag dat men van hen kan verwachten. Het is eerder logisch dat ze met dwang het huis betreden en doorzochten, indien ze zo naarstig naar u op zoek zouden zijn. Bovendien legt u uiteenlopende verklaringen af omtrent deze confrontatie. Waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog verklaarde dat uw vader tegen hen zei dat u bij uw tante was, verklaart u op heden dat hij dit nooit gezegd zou hebben (CGVS, p.17 & 18).

Eveneens zeer onlogisch is uw gedrag nadat u terugkeerde uit de bergen. Gezien de Taliban u, een herder, om informatie van de dorpelingen hadden geëist, lijkt het eerder logisch dat u andere herders voor deze praktijk zou waarschuwen. Dit deed u evenwel niet (CGVS, p.14 & 15). Hetzelfde gaat op voor de personen wiens namen u zou hebben doorgegeven aan de Taliban. U verklaart zo'n zes namen van personen te hebben doorgegeven die voor de overheid werkten; echter heeft u hen hier ook nooit over geïnformeerd dat zij gevaar konden lopen (CGVS, p.15 & 16). Gezien het acute gevaar dat zij wel degelijk liepen, mag men nochtans verwachten dat u hen op een of andere manier had trachten te waarschuwen. Ook nadien heeft u blijkbaar nooit enige interesse in hen getoond. Gevraagd of één van deze zes personen ooit werd lastiggevallen door de Taliban of het land ontvluchtte, antwoordt u niet over die informatie te beschikken (CGVS, p.16). Gezien u beweert hun namen te hebben doorgespeeld aan de Taliban, moge men nochtans van u kant uit verwachten dat u enige interesse betoont inzake hun lot achteraf. Dat u bovendien van geen van deze zes personen zou weten wat ze juist van werkzaamheden deden bij de overheid, is andermaal een aanwijzing voor het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas (CGVS, p.15). Indien u niet wist wat ze deden, is het ook niet echt logisch dat u hun naam zou hebben doorgespeeld aan de Taliban. Wat ook kant noch wal raakt is uw verklaring dat uw familie nog altijd thuis in het dorp zou wonen (CGVS, p.4). Gezien de talloze bezoeken van de Taliban aan uw huis, en daarbij zouden ze volgens u twee en half tot drie maanden geleden tegen uw vader hebben gezegd dat zijn zonen zich op een dag zullen moeten aansluiten bij hen (CGVS, p.12 & 17), spreekt het eerder voor zich dat ook zij reeds vele eerder op de vlucht sloegen en veiliger oorden opzochten, zoals u dat reeds eerder heeft gedaan.

Verder wordt gewezen uw gebrekkige kennis van tal van zaken, hetgeen verder de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen aantast. U stelt dat u in Griekenland was toen u het nieuws kreeg dat de Taliban opnieuw waren teruggekomen naar u thuis, doch kan u niet zeggen hoelang na uw vertrek ze dan precies langskwamen. U heeft ook absoluut geen idee met hoeveel ze toen langskwamen, nochtans bezwaarlijk een detail te noemen (CGVS, p.9 & 10). In totaal kwamen ze na uw vertrek vier keer volgens u, doch ook van de laatste keer weet u niet met hoeveel ze waren (CGVS, p.11). U kan evenmin met zekerheid zeggen hoe dikwijls ze in al die bezoeken ook effectief het huis binnenkwamen, u denkt twee keer maar stelt niet zeker te zijn (CGVS, p.11). Na de overname van het hele land kwamen de Taliban ook nog vaak naar uw huis; echter kan u niet met zekerheid zeggen hoe dikwijls (CGVS, p.12). Gevraagd wie deze personen juist waren, geeft u enkele namen op van personen die de macht hebben binnen de Taliban. U dan gevraagd of zij ook effectief uw vader benaderden, antwoordt u die informatie niet te hebben (CGVS, p.12). U noemt wel ene R. (...) die uw vader zou hebben aangesproken maar wanneer dit juist was is, is voor u opnieuw een raadsel en ook de vraag of hij uw vader bezocht in zijn winkel of bij jullie thuis kan u niet beantwoorden. Hoe dikwijls deze man uw vader zou hebben aangesproken weet u evenmin (CGVS, p.13). Indien waarachtig, mag men verwachten dat u wel degelijk over deze informatie beschikt.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u en uw familie met de Taliban zouden gekend hebben.

Een andere reden waarom u verklaart niet terug te kunnen keren naar Afghanistan is omdat de Taliban u zouden verdenken van het drinken van alcohol omdat u in een Westers land verbleef (CGVS, p.18). Ook deze veronderstelling van uwentwege rechtvaardigt geenszins de toekenning van een internationaal beschermingsstatuut. In zoverre u verwijst naar een negatieve perceptie van de Taliban ten aanzien van personen die hun land hebben verlaten en ten aanzien van personen die in het Westen hebben geleefd, moet worden gesteld dat hiermee geen vervolging in concreto wordt aangetoond. Nergens in de

aanwezige informatie blijkt dat het eventuele bestaan van een negatieve houding aanleiding geeft tot situaties van vervolging of ernstige schade en evenmin brengt u hiervoor concrete elementen aan (zie ook infra). Dat terugkerende Afghanen louter omwille van hun verblijf in het buitenland zouden worden gestigmatiseerd als 'on-islamitisch' en het drinken van alcohol en dit zou leiden tot vervolging of ernstige schade, maakt u niet aannemelijk en betreft een loutere assumptie van uzelf.

Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De 'taskara' die u voorlegt en een kopie van die van uw vader leveren hoogstens bewijs voor uw identiteit en herkomst, die in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.eaaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berylbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van

Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak

van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Betreffende de bestreden beslissing laat verzoeker het volgende gelden:

“1. Overwegende dat verwerende partij geen geloof hecht aan de Problemen die verzoekende partij gekend heeft met de Taliban omdat zij eisen dat verzoekende partij hen informatie over de dorpelingen zou verschaffen en waardoor verzoekende partij niet naar Afghanistan kan terugkeren;

Dat verwerende partij stelt dat het logisch zou geweest zijn dat verzoekende partij andere herders voor de praktijk van de Taliban zou waarschuwen na terugkomst uit de bergen;

Dat verwerende partij voorts stelt dat het logisch zou geweest zijn als verzoekende partij de personen van wie zij de namen genoemd had gewaarschuwd zou hebben;

Dat verzoekende partij wenst te verklaren dat zij op dat moment enkel aan haar eigen veiligheid dacht en zich niet buitenshuis durfde te begeven;

Dat verwerende partij voorts stelt dat men mag verwachten dat verzoekende partij enige interesse betoont in het lot van de personen wie zij bij naam heeft genoemd, doch voorbij gaat aan het feit dat verschillende personen op een verschillende wijze reageren in zulke omstandigheden;

Dat verzoekende partij wederom wenst te verklaren dat zij enkel en alleen aan haar eigen veiligheid dacht.

2. Overwegende dat verwerende partij aan verzoekende partij verwijt dat zij een gebrek aan kennis vertoont in verband met een aantal zaken en dat hierdoor haar geloofwaardigheid wordt aangetast;

Dat verzoekende partij inderdaad niet met zekerheid kan zeggen met hoeveel personen de Taliban langskwamen, noch hoe lang na haar vertrek zij langskwamen;

Dat verzoekende partij hierbij niet aanwezig was en daardoor niet over deze informatie beschikt;

Dat verzoekende partij, vanwege de welgekende verbingsproblemen in Afghanistan, amper contact heeft met haar familie;

Dat het voor verzoekende partij niet van belang was om te weten hoeveel personen er langskwamen, het kernelement in deze is dat de Taliban langskwam, het aantal personen is daarbij van ondergeschikt belang.

3. Overwegende dat verzoekende partij ondertussen heeft vernomen dat haar broer, na het persoonlijk onderhoud, gestorven is;

Dat verzoekende partij geen informatie heeft over de specifieke omstandigheden waarin dit gebeurde;

Dat verzoekende partij voor het overige verwijst naar en volhardt in haar verklaringen;

Dat verzoekende partij nog steeds een vrees koestert om terug te keren naar Afghanistan uit angst voor eventuele repercussies van de Taliban.”

In hoofddorde verzoekt verzoeker om de erkenning van de status van vluchteling.

Wat betreft zijn verwestering wijst verzoeker erop dat hij Afghanistan reeds enige tijd geleden, ongeveer in november of december 2019, verliet en in België aankwam op 17 september 2020, waar hij op 28 september 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. Hij stelt dat de taliban in Afghanistan ondertussen de macht gegrepen hebben, waardoor hij een bijkomende vrees heeft om beschouwd te worden als *“afvallige”, “niet-gelovige”, “geen goede moslim”, et cetera*. Zijn vrees heeft bijgevolg eveneens te maken met het feit dat hij zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt en zich anders is beginnen te gedragen en kleden, aldus verzoeker, die daaraan toevoegt dat hij *“heden ten dage ook naar Westerse muziek”* luistert. Aldus meent hij dat zijn vrees zich binnen het meer uitgebreide concept van verwestering of europeanisering kadert. Verzoeker citeert uit de motieven van de bestreden beslissing hierover en merkt op dat het erg moeilijk kan zijn voor Afgaanse onderdanen om een specifieke vervolging in dit kader te bewijzen, nu de vervolging enerzijds vaak niet persoonlijk te staven is omdat de vervolgingsfeiten ingebed zitten in de manier waarop de Afgaanse samenleving de Afgaanse burgers behandelt in het algemeen, en het anderzijds vaak ook zo is dat het voor Afgaanse onderdanen die zijn teruggekeerd uit het Westen gaat om een toekomstige, vermoedelijke vervolging wegens hun gepercipieerde verwestering, en er opnieuw geen bewijs uit het verleden voorhanden is. Het hoeft volgens verzoeker geen betoog dat de taliban sterk gekant zijn tegen deze verwestering en/of europeanisering, waarbij mensen uit de westerse wereld en/of Europa als ongelovigen worden beschouwd. Ook is het volgens verzoeker *“algemeen geweten (en objectief geattesteerd) dat er in Afghanistan problemen ontstaan bij mensen die in Europa verbleven hebben, omdat deze aanschouwd worden als zijnde verwesterd en als afvalligen beschouwd worden”*. Verzoeker wijst er op dat volgens verschillende bronnen Europeanisatie of verwestering, in geval van een terugkeer naar Afghanistan, een bijkomend risico op vervolging met zich kan meebrengen en dat de vraag of men al dan niet bekeerd is en of men al dan niet praktiserend is daarbij een ondergeschikte rol speelt. Bij terugkeer naar Afghanistan zou hij gezien kunnen worden als zijnde *‘besmet’* door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en riskeert hij in die zin om vervolgd te worden, aldus verzoeker, die hier vervolgens een uitgebreide theoretische uiteenzetting over geeft.

Verzoeker besluit wat betreft de problematiek van verwestering als volgt:

“Hierboven werd door middel van objectieve en verifieerbare bronnen aangetoond dat er een risico op vervolging kan bestaan bij eventuele terugkeer naar Afghanistan vanwege de verwestering van verzoekende partij.

Dit risico heeft zich evenwel nog niet geopenbaard omwille van de simpele reden dat verzoekende partij niet is teruggekeerd naar Afghanistan en zich nog steeds op het Belgische grondgebied bevindt. Doch kan men niet zomaar stellen, zonder degelijk onderzoek te voeren naar dit risico, dat het risico onbestaande zou zijn.

De verwerende partij had op zijn minst moeten onderzoeken of er sprake is van een persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming in hoofde van verzoekende partij, rekening houdende met alle elementen die voor haar liggen.

Uw Raad oordeelde, met betrekking tot dit risico, recentelijk in het geval van een persoon die sinds 2018 in België verblijft en voor wie het CGVS overging tot een beslissing niet-ontvankelijk volgend verzoek als volgt:

“(…)”²²

Vervolgens voert verzoeker aan dat het een algemeen principe is dat de beoordeling van een nood aan internationale bescherming een toekomstgericht onderzoek vereist. Hij geeft hierover een uitgebreide theoretische uiteenzetting en besluit:

“Het onderzoek van verwerende partij mag zich dus niet beperken tot het onderzoek naar de geloofwaardigheid of de ernst van de door verzoekende partij aangehaalde feiten. Verwerende partij moet tevens nagaan of er voor verzoekende partij, op basis van haar persoonlijke situatie, een risico bestaat op toekomstige vervolging of ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van oorsprong.

Hoewel een risicoprofiel meestal niet voldoende is om te besluiten dat er een nood is aan internationale bescherming, moet dit profiel wel betrokken worden in de beoordeling van het risico en het cumulatief effect ervan. Verwerende partij kan bijgevolg niet elk profielelement onderzoeken en besluiten dat deze op zich met volstaan om een internationale bescherming toe te kennen, doch dient het cumulatief effect van alle persoonlijke omstandigheden in beschouwing nemen.³⁴

Hoewel een individuele beoordeling uiteraard imperatief blijft, is het erkennen van een bepaald risicoprofiel niet zonder invloed voor de beoordeling van het risico in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Verzoekende partij meent dat hoe hoger het risicoprofiel is, hoe ruimer het voordeel van de twijfel (zie infra) moet worden toegepast.

In dit opzicht is het profiel van verzoekende partij als verwesterd persoon die zich reeds langere tijd buiten het Afghaans grondgebied bevindt, een gegeven dat aanleiding moet geven tot een bijzonder voorzichtig onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, gezien de Taliban er de controle uitoefenen (zie supra).

Gezien dit gegeven moet het voordeel van de twijfel (zie infra) dan ook ruim worden toegepast, zowel op de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij, als op de zwaarwichtigheid van de aangehaalde feiten en de hieruit voortvloeiende vrees, alsook de actualiteit ervan.

Er moet worden besloten dat verzoekende partij een risico op vervolging of op ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van herkomst voldoende aannemelijk heeft gemaakt.”

Daarna geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel en stelt hij dat hij, waar mogelijk, getracht heeft zijn relaas te staven.

Verzoeker meent dat op grond van de bovenstaande overwegingen dient te worden besloten dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en doelgerichte vervolging koestert omwille van zijn risicoprofiel en dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan het risico loopt het slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet. Hij overweegt dat krachtens artikel 1, A van het Verdrag van Genève elke persoon die een gegronde vrees voor vervolging heeft als gevolg van, onder meer, zijn (toegerekende) politieke opvattingen en zijn sociale groep erkend dient te worden als vluchteling en stelt dat hij op duidelijke wijze zijn vrees voor vervolging door de taliban geïdentificeerd heeft tijdens zijn persoonlijke onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS). Hij voegt hier aan toe dat hij bovendien een bijkomende vrees heeft nu de taliban de controle verworven hebben, *“met name deze van beschouwd te worden als verwesterde persoon”*, en verwijst ter zake naar – en citeert uit – wat hierover gesteld wordt in het rapport *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”* van Nansen van oktober 2021. Hiermee rekening houdend, is verzoeker van oordeel dat hem de status van vluchteling dient te worden toegekend.

In ondergeschikte orde verzoekt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker citeert vooreerst artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van het EVRM en voert vervolgens een beknopt theoretisch betoog over deze bepalingen.

Daarna voert verzoeker aan dat de motivering van de bestreden beslissing over de actuele veiligheidssituatie, alsook de precare socio-economische en humanitaire situatie (in Afghanistan) lijnrecht ingaat tegen wat UNHCR aanbeveelt, waarna hij citeert uit de *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”* van UNHCR van februari 2022. Hij verwijt de commissaris-generaal niet op afdoende wijze te motiveren waarom hij deze duidelijke aanbevelingen naast zich neerlegt, noch bronnen aanhaalt die het tegenovergestelde beweren van wat deze aanbevelingen stellen. Hij acht de motivering van de bestreden beslissing op dit punt al te voorbarig en meent dat deze getuigt van een overhaaste beslissing.

Wat betreft zijn vluchtrelaas stelt verzoeker dat er gezien de hierboven aangehaalde elementen in het kader van de vluchtelingenstatus redenen zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet door de daden van vervolging waarvan hij het slachtoffer was in Afghanistan en het feit dat de taliban er momenteel het gezag uitoefenen.

Voorts laat verzoeker gelden dat de taliban in het verleden in Afghanistan reeds een terreurbewind voerden waaronder de gehele Afghaanse bevolking enorm te lijden had en dat er serieuze indicaties zijn dat het ditmaal niet anders is en dat de taliban wederom teruggrijpen naar hun reeds eerder tentoongespreide wandaden om hun bewind kracht bij te zetten en terreur te zaaien onder de plaatselijke bevolking. Verzoeker verwijst hierbij integraal naar wat wordt uiteengezet in het voornoemde rapport van Nansen van oktober 2021, waaruit hij citeert. Daarnaast citeert hij uit het rapport *“Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban”* van U.K. Home Office van februari 2022 met betrekking tot het justitiesysteem en de rechtstaat onder de taliban. Hij besluit daaruit als volgt:

“Deze informatie toont niet alleen aan dat de Taliban hun bewind opnieuw stoelen op een strikte interpretatie van de Sharia, waarbij er ernstige risico’s bestaan voor het respect van de mensenrechten en waarbij er disproportionele straffen uitgevaardigd worden, maar ook dat de Taliban niet in staat is om haar leden onder controle te houden en er van een onpartijdig rechtssysteem geen sprake is.

Leven onder dit bewind gaat ontegensprekelijk gepaard met een constante vrees voor de eigen veiligheid, waardigheid en de meest fundamentele mensenrechten.

Bovendien rapporteerden mensenrechtenorganisaties en de Verenigde Naties dat de Taliban het aantal aanhoudingen, ontvoeringen en moorden heeft opgevoerd.⁴⁹

Het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM is onnoemelijk groot, gezien de willekeur waarmee de Taliban hun beleid uitvoeren en de gedragingen van de Taliban zelf (die reeds in het verleden uitvoerig geëtaleerd werden en indruisen tegen het internationale recht).

Alleen al omwille van deze reden past het om aan verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.”

Wat betreft de humanitaire situatie in Afghanistan haalt verzoeker vooreerst een nieuwsbericht van 2 maart 2022 op de website van het CGVS aan, waarna hij de motieven van de bestreden beslissing daarover citeert. Hij meent dat deze motivering *“berust op een gedeeltelijke lezing van zowel de huidige situatie in Afghanistan als van de relevante rechtspraak”*. Verzoeker gaat vervolgens in op de humanitaire situatie en de hongersnood in Afghanistan en op de verantwoordelijkheid van de actoren in de humanitaire crisis. Voorts meent hij dat de humanitaire crisis in Afghanistan tot een schending van artikel 3 van het EVRM leidt. Hij geeft hierover een theoretische uiteenzetting, waarna hij verder nog meent dat subsidiaire bescherming kan worden toegepast in situaties van economische crisis of hongersnood, wat hij eveneens uitgebreid toelicht.

Over zijn persoonlijke situatie stelt verzoeker nog het volgende:

“De achtergebleven familie van verzoekende partij heeft momenteel enorm veel problemen met de eindjes aan elkaar te kunnen knopen en voldoende eten voor het gehele gezin te kunnen voorzien.

De familie wordt ondersteund door een oom langs moederszijde.

Indien verzoekende partij zou moeten terugkeren naar Afghanistan, zal zij terechtkomen in een uiterst precare situatie van serieuze materiële deprivatie en niet in staat zijn te kunnen voorzien in haar meest fundamentele behoeften.”

Daarna citeert verzoeker de motieven van de bestreden beslissing over de veiligheidssituatie in Afghanistan en herhaalt hij dat *“UNHCR van mening is dat de situatie in Afghanistan uitermate onvoorspelbaar blijft”*, wat tevens door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zou

zijn bevestigd. Hij stelt ook dat het voornoemde rapport van Nansen van oktober 2021 *“eveneens wijst op verschillende objectieve bronnen waaruit blijkt dat de reeds erg zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan enkel maar zal verslechteren onder het Taliban-bewind”*. Hij betoogt verder dat *“er informatie beschikbaar is die aantoont dat er nog steeds sprake is van geweld, weliswaar voornamelijk doelgericht van aard, maar waarbij burgers eveneens het slachtoffer zijn”* en verwijst ter staving daarvan naar – en citeert uit – het rapport *“Regional overview: South Asia and Afghanistan 21-27 May 2022”* van ACLED, het nieuwsbericht *“Statement by Special Rapporteur on the situation of human rights in Afghanistan, Richard Bennett, concluding his visit to Kabul and Balkh and Kandahar provinces carried out from 15 to 26 May 2022 (reduction in armed fighting and civilian casualties since August 2021; deterioration of the human rights situation; humanitarian and economic crisis”* van OHCHR van 26 mei 2022 en het rapport *“Afghanistan dispatch: Taliban ignore real problems while invading private homes in arbitrary searches”* van Jurist van 13 maart 2022. Hij wijst er ook op dat er tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 door UNAMA en OHCHR 1 153 burgerslachtoffers werden geteld, waaronder 397 doden, en dat ook ACLED burgerslachtoffers rapporteerde in februari 2022, ter staving waarvan hij citeert uit het rapport *“Interactive dialogue on the High Commissioner’s report on Afghanistan”* van OHCHR van 7 maart 2022, de *“Regional Overview: South Asia and Afghanistan 5-11 February”* van ACLED van 17 februari 2022 en de *“Regional Overview: South Asia and Afghanistan”* van ACLED van 3 februari 2022. Verzoeker wijst er nog op dat UNOCHA stelt dat ondanks het feit dat de gevechten na 15 augustus 2021 over het algemeen ophielden, burgers nog steeds gevaar lopen om gewond te geraken door aanvallen van Daesh en achtergebleven IED’s en ontplofbare oorlogsresten en citeert vervolgens uit het rapport *“Afghanistan: Humanitarian Response Plan (2022)”* van UNOCHA van 11 januari 2022. Bovendien, zo betoogt verzoeker verder, *“stelde het hoofd van de U.S. Central Command dat de plaatselijke afdeling van Da’esh in Afghanistan, die in het grootste deel van het land aanwezig is met ongeveer 4.000 strijders, van de lente zal profiteren in de terroristische aanvallen in Afghanistan te hervatten”*. Vervolgens citeert verzoeker uit het arrest met nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022.

Over de veiligheidssituatie in zijn provincie van herkomst, Kunar, voert verzoeker aan dat er in het voornoemde rapport van Nansen van oktober 2021 wordt gesteld dat de commissaris-generaal voor de beoordeling van de risico’s in een individueel dossier de meest recent informatie in de ACLED databank zal moeten raadplegen met betrekking tot de veiligheidsincidenten in de specifieke provincie waaruit de verzoeker afkomstig is om te voldoen aan de vereiste van relevante (nauwkeurige) en *up-to-date* (actuele) informatie. Hij betoogt dat een raadpleging van de ACLED databank aantoont dat er een aantal veiligheidsincidenten zijn voorgevallen in de provincie Kunar in de periode tussen de datum van het persoonlijk onderhoud en de datum waarop de bestreden beslissing werd genomen en dat hierbij wel degelijk burgerslachtoffers te betreuren vielen, waarna hij ter staving citeert uit de *“Regional Overview: South Asia and Afghanistan”* van ACLED voor de periodes 5 maart 2022-11 maart 2022, 16 april 2022-22 april 2022 en 7 mei 2022-13 mei 2022. Hij stelt tenslotte dat er ook na het nemen van de bestreden beslissing nog sprake is van veiligheidsincidenten in de provincie Kunar, *“waarbij eveneens burgerslachtoffers vielen”* en citeert ter staving hiervan uit de *“Regional Overview: South Asia and Afghanistan”* van ACLED voor de periodes 11 juni 2022-17 juni 2022 en 18 juni 2022-24 juni 2022.

Met betrekking tot de terugkeer naar Afghanistan wijst verzoeker opnieuw op de risico’s die personen die terugkeren naar Afghanistan na een lang verblijf in Europa lopen en voegt hij toe dat volgens het rapport *“Afghanistan: risques au retour liés à « l’occidentalisation »”* van OSAR van 26 maart 2021 – waaruit hij tevens citeert – personen die terugkeerden uit Europa als *“rijk”* beschouwd werden, waardoor zij gemakkelijker het slachtoffer werden van criminaliteit. Verzoeker citeert ook uit de *“COI Query Response Afghanistan”* van EASO van 2 september 2020 waarin bovendien bijkomende problemen zouden worden gesignaleerd met betrekking tot een terugkeer naar Afghanistan en stelt dat dit risico er alleen maar op vergroot is ten gevolge van de desastreuze socio-economische situatie waarin Afghanistan zich momenteel bevindt en waarbij er een ernstige hongersnood heerst.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing omdat het CGVS zijn relaas onvoldoende geanalyseerd heeft en niet op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de algemene en persoonlijke situatie waarin hij verkeerde in het kader van de voorgelegde documenten en verklaringen.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 13 september 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van EUAA van 4 november 2022, aan de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023, aan het rapport *"Afghanistan Security Situation"* van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie"* van 5 mei 2022, aan de *"Afghanistan Country Focus"* van EASO van januari 2022, aan het rapport *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van EUAA van augustus 2022, aan het *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van EASO van augustus 2020, aan het rapport *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van EUAA van augustus 2022 en aan het rapport *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"* van UNAMA van juni 2023.

2.2.3. Bij een op 15 september 2023 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet vier verklaringen van zijn voormalige opvoeders en opvoedsters.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 48 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zou zijn, nu dit artikel slechts in algemene bewoordingen bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Evenmin ziet de Raad in op welke wijze artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, dat evenzeer slechts in algemene zin bepaalt dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet bedoelde voorwaarden, *in casu* geschonden zou zijn.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot

doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die hij en zijn familie met de taliban zouden hebben gekend, omdat (B) hij zijn (loutere) assumptie dat terugkerende Afghansen louter omwille van het drinken van alcohol en hun verblijf in het buitenland zouden worden gestigmatiseerd als ‘on-islamitisch’ en dat dit zou leiden tot vervolging of ernstige schade niet aannemelijk maakt, omdat (C) de neergelegde documenten deze appreciatie niet kunnen ombuigen, omdat (D) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (E) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (F) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hietegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban die van hem eisten dat hij informatie over dorpelingen verzamelde en aan hen doorgaf. Zijn vader zou hier niet akkoord mee zijn gegaan en hem hebben verboden nog naar de bergen te gaan. Verzoeker zou hierna thuis zijn gebleven. De taliban zouden drie dagen later naar zijn huis zijn gekomen en gevraagd hebben waar verzoeker was. Zijn vader zou hen gezegd hebben dat hij niet thuis was en zou de taliban verboden hebben het huis te betreden. Nadat de taliban waren vertrokken, zouden zijn ouders en een oom besloten hebben dat het beter was dat verzoeker het dorp verliet. Diezelfde nacht zou verzoeker met een smokkelaar het dorp en twee dagen later Afghanistan hebben verlaten. Na zijn vertrek uit Afghanistan zouden de taliban nog vier keer terug naar zijn huis zijn gekomen, op zoek naar verzoeker. Zij zouden daarbij enkele keren het huis hebben doorzocht. Daarnaast zouden zij ook zijn vader hebben opgezocht in zijn winkel. Na de volledige overname van Afghanistan door de taliban in augustus 2021 zouden de taliban naar zijn huis zijn blijven komen en zouden zij gezegd hebben dat verzoekers broers bijna klaar

waren om mee met hen strijd te gaan leveren. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan uit vrees dat de taliban hem zouden vermoorden omdat hij hun eisen niet ingewilligd heeft.

Daarnaast verklaarde verzoeker dat de taliban zouden denken dat hij alcohol dronk omdat hij in een westers land woonde.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker en zijn familie met de taliban zouden hebben gekend, nu (i) het zeer merkwaardig is dat verzoeker besloten zou hebben om thuis in het dorp te blijven wonen, (ii) het door verzoeker beschreven gedrag van de taliban – dat zij simpelweg vertrokken zonder enig aandringen of enige vorm van vergelding nadat zijn vader simpelweg de toegang tot het huis weigerde – absoluut niet het gedrag is dat men van hen kan verwachten, (iii) verzoeker uiteenlopende verklaringen aflegt over het eerste bezoek of de eerste confrontatie van de taliban bij hem thuis, (iv) verzoekers gedrag nadat hij terugkeerde uit de bergen zeer onlogisch is, (v) verzoekers verklaring dat zijn familie nog altijd thuis in het dorp zou wonen kant noch wal raakt, (vi) verzoeker een gebrekkige kennis heeft over de bezoeken van de taliban na zijn vertrek en (vii) de neergelegde documenten deze appreciatie niet kunnen ombuigen. De commissaris-generaal beargumenteert dit in de bestreden beslissing als volgt:

“U verklaart dat de Taliban u op een dag aanspraken in de bergen en u meenamen. Ze zouden van u namen hebben geëist van dorpingen die voor de overheid werkten en u zou hen hierop zes namen hebben gegeven. Ze vroegen u om meer informatie en ze eisten dat u de volgende dag naar hen zou terugkeren, zo niet zou u gestraft worden. U besloot hier niet op in te gaan en keerde niet meer terug naar de Taliban, gaat u verder (CGVS, p.8 & 9). U besloot evenwel om thuis in het dorp te blijven wonen, een zeer merkwaardige vaststelling. Het ligt eerder in de lijn der verwachtingen dat iemand die de eisen van de Taliban zou weigeren, onmiddellijk op de vlucht zou slaan om zo represailles te vermijden. Uw verklaring als zou u toen niet gedacht hebben dat de Taliban het zo serieus gingen nemen, verbaast eens te meer gezien de kwalijke reputatie van deze organisatie. U verklaart dat drie dagen later de Taliban naar uw huis kwamen om u te zoeken, u verstopte zich binnenshuis, doch liet uw vader hen niet binnenkomen (CGVS, p.10). Dat uw vader simpelweg de toegang tot het huis kon weigeren ten aanzien van leden van de beruchtste terroristische organisatie van Afghanistan, en zij hierna simpelweg vertrokken zonder enig aandringen of enige vorm van vergelding hiervoor, is opnieuw absoluut niet het gedrag dat men van hen kan verwachten. Het is eerder logisch dat ze met dwang het huis betreden en doorzochten, indien ze zo naarstig naar u op zoek zouden zijn. Bovendien legt u uiteenlopende verklaringen af omtrent deze confrontatie. Waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog verklaarde dat uw vader tegen hen zei dat u bij uw tante was, verklaart u op heden dat hij dit nooit gezegd zou hebben (CGVS, p.17 & 18).

Eveneens zeer onlogisch is uw gedrag nadat u terugkeerde uit de bergen. Gezien de Taliban u, een herder, om informatie van de dorpingen hadden geëist, lijkt het eerder logisch dat u andere herders voor deze praktijk zou waarschuwen. Dit deed u evenwel niet (CGVS, p.14 & 15). Hetzelfde gaat op voor de personen wiens namen u zou hebben doorgegeven aan de Taliban. U verklaart zo'n zes namen van personen te hebben doorgegeven die voor de overheid werkten; echter heeft u hen hier ook nooit over geïnformeerd dat zij gevaar konden lopen (CGVS, p.15 & 16). Gezien het acute gevaar dat zij wel degelijk liepen, mag men nochtans verwachten dat u hen op een of andere manier had trachten te waarschuwen. Ook nadien heeft u blijkbaar nooit enige interesse in hen getoond. Gevraagd of één van deze zes personen ooit werd lastiggevallen door de Taliban of het land ontvluchtte, antwoordt u niet over die informatie te beschikken (CGVS, p.16). Gezien u beweert hun namen te hebben doorgespeeld aan de Taliban, moge men nochtans van u kant uit verwachten dat u enige interesse betoont inzake hun lot achteraf. Dat u bovendien van geen van deze zes personen zou weten wat ze juist van werkzaamheden deden bij de overheid, is andermaal een aanwijzing voor het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas (CGVS, p.15). Indien u niet wist wat ze deden, is het ook niet echt logisch dat u hun naam zou hebben doorgespeeld aan de Taliban. Wat ook kant noch wal raakt is uw verklaring dat uw familie nog altijd thuis in het dorp zou wonen (CGVS, p.4). Gezien de talloze bezoeken van de Taliban aan uw huis, en daarbij zouden ze volgens u twee en half tot drie maanden geleden tegen uw vader hebben gezegd dat zijn zonen zich op een dag zullen moeten aansluiten bij hen (CGVS, p.12 & 17), spreekt het eerder voor zich dat ook zij reeds vele eerder op de vlucht sloegen en veiliger oorden opzochten, zoals u dat reeds eerder heeft gedaan.

Verder wordt gewezen uw gebrekkige kennis van tal van zaken, hetgeen verder de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen aantast. U stelt dat u in Griekenland was toen u het nieuws kreeg dat de Taliban opnieuw waren teruggekomen naar u thuis, doch kan u niet zeggen hoelang na uw vertrek ze dan precies langskwamen. U heeft ook absoluut geen idee met hoeveel ze toen langskwamen, nochtans bezwaarlijk een detail te noemen (CGVS, p.9 & 10). In totaal kwamen ze na uw vertrek vier keer volgens u, doch ook van de laatste keer weet u niet met hoeveel ze waren (CGVS, p.11). U kan evenmin met zekerheid zeggen hoe dikwijls ze in al die bezoeken ook effectief het huis binnenkwamen, u denkt twee

keer maar stelt niet zeker te zijn (CGVS, p.11). Na de overname van het hele land kwamen de Taliban ook nog vaak naar uw huis; echter kan u niet met zekerheid zeggen hoe dikwijls (CGVS, p.12). Gevraagd wie deze personen juist waren, geeft u enkele namen op van personen die de macht hebben binnen de Taliban. U dan gevraagd of zij ook effectief uw vader benaderden, antwoordt u die informatie niet te hebben (CGVS, p.12). U noemt wel ene R. (...) die uw vader zou hebben aangesproken maar wanneer dit juist was is, is voor u opnieuw een raadsel en ook de vraag of hij uw vader bezocht in zijn winkel of bij jullie thuis kan u niet beantwoorden. Hoe dikwijls deze man uw vader zou hebben aangesproken weet u evenmin (CGVS, p.13). Indien waarachtig, mag men verwachten dat u wel degelijk over deze informatie beschikt.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u en uw familie met de Taliban zouden gekend hebben.

(...)

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De 'taskara' die u voorlegt en een kopie van die van uw vader leveren hoogstens bewijs voor uw identiteit en herkomst, die in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken."

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich in zijn verzoekschrift louter te beperken tot het verwijzen naar en het volharden in zijn verklaringen en zijn vrees en het stellen dat hij op duidelijke wijze zijn vrees voor vervolging door de taliban geïdentificeerd heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Verzoeker betoogt ten aanzien van het motief van de bestreden beslissing dat het onlogisch is dat hij de andere herders en de personen wiens namen hij aan de taliban zou hebben doorgegeven niet waarschuwde dat hij enkel aan zijn eigen veiligheid dacht. Hij beperkt zich evenwel tot het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen doch dit kan zijn gedrag niet verschonen. Omwille van het acute gevaar dat zij zouden hebben gelopen, kon immers inderdaad van verzoeker worden verwacht dat hij hen op één of andere manier had trachten te waarschuwen. Zo had hij bijvoorbeeld zijn vader kunnen inschakelen om deze personen te verwittigen. Uit zijn verklaringen kan echter niet blijken dat hij dit heeft gedaan. Verzoeker verklaarde louter *"Ik weet niet of hij dat deed of niet, want toen was ik in de problemen"* (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Nu hij de voornoemde personen evenzeer via zijn vader had kunnen inlichten, kan zijn betoog dat hij zich zelf niet buitenshuis durfde te begeven, evenmin overtuigen. Hoe dan ook biedt verzoeker hiermee geen verklaring voor zijn gebrek aan interesse voor deze personen nadien, toen hij reeds gevlucht was en veilig was. Door wat dit betreft verder nog te stellen dat verschillende personen op een verschillende wijze reageren in zulke omstandigheden doet verzoeker niet de minste afbreuk aan dit motief. Nu hij beweert hun namen aan de taliban te hebben doorspeeld, mag inderdaad van hem verwacht worden dat hij enige interesse zou hebben in het lot van deze personen. Dat hij geen interesse in hen toonde, doet mede afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de hierboven opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging door de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoeker beaamt vervolgens dat hij inderdaad niet met zekerheid kan zeggen met hoeveel personen de taliban langskwamen, noch hoe lang na zijn vertrek zij langskwamen. Hij betoogt dat hij hierbij niet aanwezig was en daardoor niet over deze informatie beschikt. De Raad stelt echter vast dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij na zijn vertrek uit Afghanistan nog contact had met zijn oom in Afghanistan en dat hij via deze oom bepaalde informatie kon bekomen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11-12). Dat hij niet over deze informatie beschikt omdat hij niet aanwezig was toen de taliban langskwamen, kan bijgevolg zijn gebrekkige kennis niet verschonen. Waar hij nog stelt dat hij vanwege de welgekende verbingsproblemen in Afghanistan "amper" contact heeft met zijn familie, beperkt verzoeker zich voorts tot een loutere bewering die niet in concreto wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat het internet er niet goed is, maar dat wanneer zijn oom "naar buitenrijdt, met netwerk", zij berichten kunnen sturen en contact hebben (*ibid.*, p. 13). Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud kan vastgesteld worden dat verzoeker via deze oom in Afghanistan zijn

documenten heeft kunnen ontvangen (*ibid.*, p. 3) en dat deze ook hem eveneens informatie heeft kunnen geven over de bezoeken van de taliban. Zo zou verzoeker er onder andere wel van op de hoogte zijn gebracht dat (i) de taliban langskwamen bij hem thuis en naar hem vroegen, maar dat zijn familie dan gezegd had dat zij verzoeker zelf meenam (*ibid.*, p. 10), dat (ii) de taliban sinds de machtsovername ook nog naar zijn huis kwamen, hierbij op de deur klopten en naar hem vroegen, maar het huis niet doorzochten (*ibid.*, p. 11-12) en dat (iii) de taliban tegen zijn vader zeiden dat zijn broers nog jong zijn, maar in de toekomst hen zullen vervoegen (*ibid.*, p. 12). Nu verzoeker wel in staat was om deze informatie te verkrijgen, kan er niet worden ingezien waarom hij niet evenzeer informatie zou hebben kunnen bekomen over het moment waarop de taliban na zijn vertrek zouden zijn langsgesproken en het aantal talibanleden dat na zijn vertrek naar zijn huis zou zijn gekomen. Waar verzoeker op dit punt nog aangeeft dat het voor hem niet van belang was om te weten hoeveel talibanleden er langskwamen omdat het kernelement in deze is dat zij langskwamen, beperkt hij zich tot het louter minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, zonder deze concrete vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Het gegeven dat verzoeker zich hierover niet grondiger heeft geïnformeerd bij zijn familieleden in Afghanistan, wijst wel degelijk op een gebrek aan interesse en doet twijfels rijzen over de ernst en geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging. De Raad benadrukt hierbij dat van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn (recente) situatie te bekomen en dat actuele informatie van primordiaal belang is om de door hem geschetste vrees in te schatten.

Dat verzoeker ondertussen zou hebben vernomen dat zijn broer na het persoonlijk onderhoud overleden is, is een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Nu verzoeker bovendien zelf aangeeft dat hij geen informatie heeft over de specifieke omstandigheden waarin dit zou zijn gebeurd, kan dit element hoe dan ook niet volstaan om de hierboven weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op het voorgaande, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban zal worden gedood omdat hij hun eisen om informatie over de dorpelingen te verzamelen en aan hen door te geven niet ingewilligd heeft.

Verzoeker vestigt er in zijn verzoekschrift verder de aandacht op dat (i) hij Afghanistan reeds enige tijd geleden, ongeveer in november of december 2019, verliet en op 17 september 2020 in België aankwam, waar hij op 28 september 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende, en dat (ii) de taliban ondertussen in Afghanistan de macht gegrepen hebben, waardoor hij bijkomend vreest om beschouwd te worden als een “afvallige”, een “niet-gelovige”, “geen goede moslim”, *et cetera*. Zijn vrees heeft volgens hem eveneens te maken met het feit dat hij zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt, zich anders is beginnen te gedragen en kleden en ook naar westerse muziek luistert, zodat zijn vrees zich binnen het meer uitgebreide concept van ‘verwestering’ of ‘europeanisering’ kadert. Verzoeker betoogt dat volgens verschillende bronnen europeanisatie of verwestering, in geval van een terugkeer naar Afghanistan, een bijkomend risico op vervolging met zich kan meebrengen en dat de vraag of men al dan niet bekeerd is en of men al dan niet praktiserend is daarbij een ondergeschikte rol speelt. Bij terugkeer naar Afghanistan stelt verzoeker gezien te kunnen worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en in die zin een risico te lopen om vervolgd te worden.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het ‘Ministry

for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLOnews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021, in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*",

p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, "*Guidance Note*" van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*" van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "*verwesterd*" zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadverwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat dit in zijn geval wel zo is.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van "*zina*" kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 21 en 72-79).

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift hekelt dat er niet werd onderzocht of er een risico op vervolging in zijn hoofde kan bestaan bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vanwege zijn verwestering, gaat hij voorbij aan de volgende pertinente overwegingen van de bestreden beslissing:

"Een andere reden waarom u verklaart niet terug te kunnen keren naar Afghanistan is omdat de Taliban u zouden verdenken van het drinken van alcohol omdat u in een Westers land verbleef (CGVS, p.18). Ook deze veronderstelling van uwentwege rechtvaardigt geenszins de toekenning van een internationaal beschermingsstatuut. In zoverre u verwijst naar een negatieve perceptie van de Taliban ten aanzien van personen die hun land hebben verlaten en ten aanzien van personen die in het Westen hebben geleefd, moet worden gesteld dat hiermee geen vervolging in concreto wordt aangetoond. Nergens in de

aanwezige informatie blijkt dat het eventuele bestaan van een negatieve houding aanleiding geeft tot situaties van vervolging of ernstige schade en evenmin brengt u hiervoor concrete elementen aan (zie ook infra). Dat terugkerende Afghanen louter omwille van hun verblijf in het buitenland zouden worden gestigmatiseerd als 'on-islamitisch' en het drinken van alcohol en dit zou leiden tot vervolging of ernstige schade, maakt u niet aannemelijk en betreft een loutere assumptie van uzelf.

(...)

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

De Raad wijst er verder op dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* van het CGVS is om het gehoor te sturen. Bovendien wijst de Raad er op dat verzoeker hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen kon afleggen en dat hij via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen inzake deze vrees kon voorleggen, een mogelijkheid waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt.

Ondanks het feit dat verzoeker op vijftienjarige leeftijd Afghanistan verlaten zou hebben en een deel van zijn vormende jaren in België en andere Europese landen doorbracht, kan worden aangenomen dat hij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker, die in januari 2022 meerderjarig is geworden, spreekt *Pashtou* en *Kohestani* (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', 'verklaring betreffende procedure'). Uit zijn verklaringen kan verder nog worden afgeleid dat hij nog contact heeft met zijn familie in Afghanistan (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3 en 10-13). Bijgevolg kan er, bij gebrek aan overtuigende elementen die hierover anders doen denken, worden aangenomen dat hij nog steeds beschikt over enig netwerk in

Afghanistan. Hoewel dit uiteraard niet wegneemt dat hij op jonge leeftijd (zestien jaar) in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat verzoeker, die zijn land van herkomst intussen vier jaar geleden zou hebben verlaten om naar Europa te komen en die drie jaar in België verblijft, totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Bij zijn op 15 september 2023 neergelegde aanvullende nota heeft verzoeker vier verklaringen van voormalige opvoed(st)ers gevoegd (stukken 1-4). In deze verklaringen wordt onder meer gesteld dat hij ijverig, communicatief, behulpzaam en punctueel is, dat hij de wil heeft om te integreren in België, regelmatig naar school gaat, zich op zeer snelle wijze de Franse taal eigen maakt, fungeert als tolk voor andere bewoners in zijn opvangcentrum, goed overweg kan met de opvoed(st)ers, een positief leidersfiguur en voorbeeld voor anderen is, medebewoners mee gestimuleerd heeft in het opnemen van hun studies en hierop een positieve invloed heeft gehad, respectvol is in de interculturele relaties, zich zeer gemotiveerd toonde bij zijn zoektocht naar werk en goed geëvolueerd is en op gestage wijze vooruitgang heeft geboekt in zijn persoonlijke ontwikkeling en het aanleren van de Franse taal. Hoewel dit weliswaar lovenswaardig is en aantoont dat verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, kunnen deze elementen echter niet volstaan om aan te tonen dat hij dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Bovendien blijkt uit de elementen waarop de Raad acht kan slaan, dat verzoeker zich nog bedient van een tolk Pashtou. Verzoeker betoogt in zijn aanvullende nota nog dat zijn wil om zich te integreren en zijn gedrevenheid op het vlak van scholing verder blijkt uit de neergelegde schoolrapporten en verworven vaardigheden, doch de Raad stelt vast dat er zich geen schoolrapporten in het administratief dossier bevinden (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') en dat deze evenmin in het kader van de onderhavige beroepsprocedure aan de Raad werden overgemaakt.

Verzoeker beweert in zijn verzoekschrift nog dat hij zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt en zich anders is beginnen te gedragen en kleden en dat hij *"heden ten dage ook naar Westerse muziek"* luistert. Hij laat evenwel na deze beweringen enigszins uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen.

Wat betreft verzoekers uitgebreide betoog in het verzoekschrift over het schrikbewind van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afgaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Kunar als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu hij er niet in geslaagd is zijn beweerde persoonlijke problemen met de taliban aannemelijk te maken, blijkt niet dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban. Er kan om deze redenen evenmin worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Verder volstaat de loutere mogelijkheid om bij terugkeer in aanraking te komen met criminaliteit op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Bovendien beperkt verzoeker zich wat dit betreft in zijn verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift tevens een kritiek op de gehanteerde landeninformatie. De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en

organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift en in zijn aanvullende nota nog verwijst naar de arresten van de Raad met nrs. 270 813 en 292 180 van respectievelijk 31 maart 2022 en 19 juli 2023, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die drie jaar in België verblijft en zijn vormende jaren voor een groot deel in Afghanistan heeft gehad waar hij nog over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban omdat hij hun eisen om informatie over de dorpingen te verzamelen en aan hen door te geven niet ingewilligd heeft niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Door in zijn verzoekschrift louter te beweren dat zijn achtergebleven familie momenteel enorm veel problemen heeft om de eindjes aan elkaar te kunnen knopen en om voldoende eten voor het gehele gezin te kunnen voorzien en dat zijn familie wordt ondersteund door een oom langs moederszijde, toont verzoeker nog niet aan dat hij *“als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren”* bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven nu de vroegere donorlanden geen zaken willen doen met de taliban-regering, die door geen enkel land erkend wordt, en de taliban weigeren concessies te doen, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Verzoeker kan voorts niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood aldaar enkele maanden na de val van de Afghaanse regering in veel opzichten lijkt op de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het

arrest “*Sufi en Elmi*” zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Verzoeker wordt evenmin bijgetreden waar hij er in zijn verzoekschrift op wijst dat het arrest “*M'Boj*” betrekking had op de specifieke situatie waarin een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen ondergaan indien hij naar zijn land van herkomst zou worden teruggezonden en dat het Hof van Justitie voor deze specifieke situatie de toepassing van de subsidiaire bescherming afhankelijk heeft gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg, maar dat de verantwoordelijkheid van de betrokken actoren niet al te strikt kan worden uitgelegd zonder de subsidiaire bescherming zinloos te maken. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft immers een aspect van de socio-economische situatie in een land, zodat de redenering in het arrest “*M'boj*” *in casu* naar analogie kan worden toegepast.

De Raad herhaalt dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nogmaals verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, *"Country Guidance Afghanistan"*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. *'Explosive remnants of war'* waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van *'targeted killings'*. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *'armed clashes'*, luchtaanvallen en incidenten met

IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als “gevechten”, 994 als “geweld tegen burgers” en 477 als “explosies/geweld op afstand” (EUAA, “Country Guidance Afghanistan”, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, “COI Query Afghanistan”, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, “Country Guidance Afghanistan”, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de “Country Guidance Afghanistan” van EUAA van januari 2023.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de “Country Guidance Afghanistan” van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 13 september 2023 neergelegde aanvullende nota).

De Raad herhaalt nogmaals dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift andermaal verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, brengt de Raad nogmaals in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheids situatie in Afghanistan.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er

in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend drieëntwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN